

Postquam in Deum unigenitum debentur in 2. signo, et uel haec uel
 illas pot. uelle, iam ex hypothesis natio. Si illas uult, nec pot. n. uelle,
 et haec n. uelle, nec pot. uelle. propter immutabilitatem suam
 et si les. q. est. ex hypothesis. est natio, quod et in nostra uelle
 experitur, q. quod non dicitur actum liberae ad electionem, l. n.
 electionem, propterea uo. dicitur ex hypothesis, natio aliter.

Hae. posito contra superiorum doctrinam ubi. 2. in Deo
 nulla pot. dari inordinatio: Sed libertas in actu primo est patet in actu
 uo. inordinatio: q. et haec n. datur in Deo. Major. q. si q. datur in Deo
 ferens iniquitatem alio a quo datur: Sed nulla est causa prior q. pro Deum
 Doctrinae, q. nulla datur in Deo inordinatio. Huius argumenti ex Super
 nonibus responsio adhibenda est, duplicem. n. inordinatio est dicitur
 natio: aliam ex indigentia et defectu causae, q. indetrata et indifferens
 est: aliam uo. ex eminentia et potestate qua hae. causae, supra actus
 actus, supra obiecta in qua tenent. Inori inordinatio semp. datur uel
 cum imperfectione, et postulat aequa priorem causam, a qua im
 perfectior datur. 2. uo. est ex perfectione causae, atq. ad de
 in Deo danda, n. ad eum modum quo datur in uoluntate. creatura, q. in
 a. eminentia, et potestate est supra actus, in Deo uo. cuius actus
 in sua entitate est natio est in supra obiecta q. libere uelle.
 Hae. uo. inordinatio, n. postulat eam priorem a qua datur, q. n.
 q. itas indifferens est a se ipse libere datur.

2. Prae. libera pot. uelle et nolle obtemperare, Sed ubi
 cumq. datur inordinatio datur mutabilitas: q. cum Deo sit immuta
 bilis n. est libera. Major est clara. Min. q. si pot. positi in
 actu nulli q. in eodem modo: q. si Deo pot. nolle hoc obtemperare, q.
 libere uelle, supponamus nolle, etiam erit mutabilis. Prae. pra
 liberam in illo priori in quo est indetrata consuetudo pot. uelle
 et nolle, pot. q. uo. datur est ex hypothesis, natio uelle aut
 nolle. Si igitur in priori signo alternantis potuit Deo nolle q. uelle
 et uice uersas, pot. q. uo. in 2. ex uoluntate iam datur
 unigenit, n. pot. n. uelle, quod uelle, hoc n. postulat eius immutabilitatem.

quam unquam nihil arguit, quod in eo primum indifferens univertati
quod non proveniat nisi ex imperfectione obn, quod talis est pars ut pat
nominari, quia de led Thom. 1. p. 9. 19. art. 3. ad 4. Molin. et Vasy.
ibid. Soc. 56. Libertatem et cl. ad continuandam, f. inter rum
pernam actum, hanc n. libertas completi in ut sunt vocata, q
ppr sua imperfectionem muta q lib est.

3. Dei voluntas et in illis comparantur inter
se, sed quod de cognoscit, ratio cognoscit: quod et quod vult, ratio
vult: quod non comparatur cum inveniis in actu primo. Hinc argumens
ut leas est, quod attrice ad presens visibili, f. p. de eadem
nem de se liberas, quod tendit in creatis existentes in aliqua
tempore via. Hinc vero non est absolute ratio, sed ex hypothesis
quod de vult illas creatis est: ut p. de ex de seis ratio
qua de cognoscit via absolute ratio. Dicimus quod de
ratio cognoscere via quod cognoscit, est n. max. imperfectis, si
varetur aliqua obn. Subtile, quod de potest fugere. Sub
sum in e. ita ratio amare quod amat. Et leas est quod voluntas
dei est ratio liberas, ratio vero non est ratio liberas, sed ratio. In
de. ut deis ratio ac ratio le. p. deat quod de e. le. p. de
fabile, voluntas vero non ratio amat, quod de e. amabile, atq
adeo ut ratio de cognoscit, quod de cognoscit, B. illas necessi
tas a ligni proveniat ex antecedente hypothesis. Voluntas
vero ratio, nec ex antecedente hypothesis necessitatem potest
ad amandas creatis.

Hinc dicitur deus de rebus nihil posse velle, quod
de fide de multa sacra scriptura loca ostendunt, et hinc na li
p. de. de. disp. 30. sect. 9. art. 10. de Thom. 1. p. 9. 19. art. 3.
Vasy. et Molin. ibid. quod cum de sit immutabilis, et extra om
niam similitudinis umbram, non potest variare, sicut de creatis, ut variaret
si non aliqua vult, quod ante vult. Hinc n. varietas vult,
accidere, f. ex mutatione cognitionis, quod in deo nulla pot
est, cum ab eterno les deis potentes habet in omni sua

suas loci et gradus: ut si de divina affectione sub h' gr' v' g.
ut aliquis modo ei dispositus, amat musicam, quam hactenus nō
amabat gr' alio erat dispositus. Hoc nō subtrahit varietas non
pot' dari in Deo

Discas ulterius et si di' nec amare, nec scire
aliquid de novo potest, nō maiorem quidem subiectum maiorem
mutacionem, si de novo aliquid sciret, quā si de novo uellet.
Cum n. scia' divina sit variā, et natr' lapsentat' g' g' i' re
p'ntabile, nec ab o'ib' deponat, si aliquid de novo lepra
sentaret, nō potest ea nisi ob imperfectionem scia' q' cum
obto in se vel agn' ut lapsentaretur, hactenus illud nō lepra
sentaret q' in se in sciam' creatā q' i' imperfecta, et ab
o'ib' sumit. Unde nō potest illa additio scia' divina nisi
nisi p' lealem, ac physicam mutacionem.

Discas. Scia' libera dicit in scia' natr' cum loq'
q' si di' nō uellet aliquid scire, q' antea nō uolebat, sciet illud scire
futurū q' sciam' liberam sine alio leali mutacione. R. facta
ea hypothēsi, q' di' de novo aliquid uellet scire, ab eterno scire
suum decretum futurū, et exui illud obuiū et illud futurū,
atq' adeo de nouo sciret scire. Quod si dicas nō scire
suum decretū, nec leze futuram, potest dubio nec efficacitas
sua uoluptas, et o'ia p' se scire scire. Unde noua h'c
uoluptas nō pot' fieri sine leali mutacione diuina scia'. At
p' adeo si di' de nouo aliquid sciret mutaret' physicē et pho
cum intrinsicum ut loquuntur. Itē.

Ut explicemus uō quomō daretur mutatio in Deo,
si aliquid seruo uellet, ad nouum est Deū ab aeternitate
p'cedens g' g' i' diligibile in u'j' loci et gradus q' d' diligi
pot'. In u'j' uoluntatem diuinam non potuit de manere p'p'riam
tam e' illa obta. Et si nō h'c suspensio in u'j' sit li
bera p'uenit in p'lerunq' ex imperfectione cognitiōis,
nec in Deo locum h'c libertas ad e' h'c suspensionem

Antequa quaeramus quid aether liber dicitur voluntatis addat
 ratio, et in quo factis ejus libertas aetheralis considerat
 est ut discrimen inter illam, facta scilicet libertate creatam
 inter exprimamus, quod Scotus probat disp. 3o. sect. 9. artic. 39.
 Et in primis aether voluntatis creata est gratia ab ipsa volun-
 tate per vera efficientiam, et vera causa libertatem materiam
 dependens. Aether vero divina voluntatis est ipsamet volun-
 tas, subiecta, et creatura Dei, quae proprie nec per efficientiam a Deo
 proceditur, nec in illo recipitur, cum ratio sit per se subsistens.
 Secundo aether voluntatis creata quoad entitatem suam
 aetheralem libere proceditur ab ipsa voluntate, quod potest contrari-
 um elicere, et aetherum vero suspendere, ratio vero trahitur ad ob-
 jectum est voluntatis, et notitia, et ratio est gratia ab ipso Deo sumitque
 potestatem aeternam ad illud ordinari. potentia est in actu divina
 voluntatis, et non quoad entitatem suam aetheralem est magis ratio
 nec non causa entitatis ab ipso Deo, potest in aetheris liber, li-
 bere trahitur ad creaturam quae legitur, nec non ordinari per primam
 illam, nec ab illis nec spiritibus, unde visus est indifferens ut ad hoc
 et illud, hoc libere trahitur, nec hinc illud cum realiter aut trans-
 cendentem ad illud, ut hinc aether voluntatis creata ad suum ob-
 jectum.

Hoc est proinde in primis quid aether liber in Deo
 addat ratio. Aether enim ille aeternus quod ratio se amat est, et aether
 quo amat creaturam liberam. Querimus quod aether illi quae est amor
 liber creaturam a Deo addendum sit, quod distinguatur a scripto
 per creaturam. Sicut. 1. 3. 9. artic. 2. et 3. afferit Deum constitutum
 voluntatem liberam creatam ab aliqua gratia distincta ab aetheris ratio
 et locali, quod in illo est intrinsecus, et quae cum Deo libere vel-
 let creaturam potuit in illo non esse, quarevis potest quae est non potest
 necesse. Aether enim opinio meo iudicio non bene concordat cum divina perfe-
 ctione, unde a Deo gratuito se prehensit. 1. quod est fuit Deum
 capaxem realiter alicuius perfectionis, quae divina creatura superaddat.
 Secundo quod quod est in Deo facta est ratio, et est facta per identitatem

ipsam et nā dicitur: d' nihil in illo pot' e' quod sit liberi, et iuste
erit n' e'. Atq' pot' q' alioquin n' heret' q' ex se. omnem
perfectionem quam pot' fieri, nec mutabilitatem potest ad
figere. In ista actus q' in Deo fingit' a facit. In quibus
quem libere xale, est imperfectus, quae n' maior imperfectio, qua
potest se non e'. Quod n' potest e' n' pot' n' e', nec ex p. Subi
in quo est, ex se nō si absolute spectetur ut potuit n' e', et pot
d' vivere e', quod n' n' h' e' e' absolute narium, si a b' o' h'
te spectetur potest e' s' m' sua nām de vivere e', et a ligendo
b' o' h' n' in quo est, n' pot' n' e'. Quis nō hanc imperfectam
ritatem in Deo fatis uoluntat.

3^{le}. dicitur uoluntatis sui talis actus esse uera
p'ia efficiens et receptiva, nam ista entitas se totam modo tr
a Deo distinguit: q' h'et uera efficiencia, q' repugnat lei,
q' e' facti in Deo et est mai' imperfectio. In cum extrinsecus
cum sit subsistens, respicitur in Deo. Haec et alia multa q'
facile occurrunt, q' h'et demonstrant facit opinio e' e' f' a' b' e' n'.

Primum in p' h'as res argumentari. Atq' h'
liber in Deo est aliqua realis: et in cum sit liber potuit n' e':
q' d'ati aliqua p'ia realis in Deo, q' potuit n' e', atq' ad q'
q' n' sit ipse Deo, sed aliquid ei adueniens. R' actum liberum
in Deo s' m' entitatem realem quam h'et e' ipse Deo, s' m' uo'
denominationem liberi nihil e' i' h' sup' addiri, et potuit
n' e' s' m' h'ocm' quam h'et ad h'as, i' h' g' e' a' n' s' m' sua entitate

2^a Sicut quae ex aliis q' d' le p'ol Gregor
in 1. d' b' 43. a' b' e' n' t' acti liberi s' m' ad obre acti n' a' n' i' s'
in Deo denominationem extrinsecā de sumpta a b' o' h' i' s' q' h' i' s' a'
re uult. Unde e' u' o' b' t' a' i' s' t' u' n' c' n' e' u' o' p' o' s' s' i' t' e' e'
e' n' e' d' e' n' o' m' i' n' a' t' i' o' e' i' h' a' p' o' t' e' e' t' n' e' e', q' d' i' n' a' c' t' u' l' i'
b' e' r' u' m' f' a' c' i' a' t' . N' a' n' e' o' p' i' o' e' m' e' t' i' o' t' e' r' e' i' s' i' r' i' u' n' t' q' d' i' m' i' n' u' s'
n' u' s' c' o' n' s' o' n' a' t' S' c' r' i' p' t' u' r' a' s' a' e' r' a' s' , q' u' a' e' s' t' i' d' e' u' i' n' m' a' t' r' i' a'
g' l' o' r' i' e' , d' e' o' p' p' r' e' u' e' l' l' e' , e' t' n' o' l' l' e' l' i' b' e' r' e' . D' e' i' n' d' e' l' o' i' g' r'

p modum gra in ipso Deo: sed gra non pot ee in subto, et con-
 ferre illi virtutes qd sunt in se: qd ita e notio, ut
 dicitur ac uoluntate uice uersa. Huius minorem so lum
 de uentis de gra in tante et creata, non de increata, et p se
 subsistente perfectis. non desunt exempla in lum gra ad
 id qd est tantum. Nam eadem a Deo que nigrescit alterius sub-
 to agitur e similitudo sui subto, prout a ledini cor-
 respondet ebo e similitudo q in aq uo b s longitudo: sic le-
 ues a suis virtutibus qd lei non obtinguntur, quod uerius ee
 suo Deo dicitur

Quin dicitur gra uaria qd est in subto totum suum ef-
 fectum gra em ei ratio uniuersa, h' actus uirtu uoluntatis in-
 ponit signo aternitatis, in quo Deu uniuersum indetratum ra-
 tio iam est in illis, et ano bis uniuersum q modum gra, sed n
 praeat illi totum suum e sum gra em, a qd u n non constituit
 Deum: Libere uolentem aut nolentem crea, nec pro qua hab
 uelle constituit nolentem illis, ut potuit, et uice uersa.
 Huius est eminentia et ex cellentia diuini actus, in quo exal-
 tationi et aliori mo est id qd explicamus q modum gra
 his Actus adeo qd gra creata et imperfecta non pot ee in subto
 a qd, quin totum suum e sum gra em ei uniuersa, actus h' di-
 uis, cum non sit gra in formans sed actus purus uniuersus, et h' ob-
 tene aliori mo constituit Deu uolentem, et attingit oblate
 cundantia, qd sunt crea uice uice additione, mutatione,
 cum potestata eminentia. attingendi, non attingendi

Obseruandum et ebo actum Dei Libereum potest con-
 parari cum crea puris qd uirtu duplici mo, qd prout crea sunt
 eius obtem, qd actus est ei creaturatum, sunt n futura
 qd Deo illis uelle. Si hoc 2 mo comparatur intelligitur actus pri-
 or illis, qd est illarum cas. Seculo h' si primo mo comparati
 qd actus n pot intelligi sine suo obto

Quod etiam ex his colligi in quo nam sua dicitur cum
actu dicitur voluntatis coniungat et in quo differat. In primis
n. p. sciam simpliciter intelligentia natio. Sed comprehendit cre-
atorem potest, q. in ea g. natio natiōem hēnti connexionem cum di-
nā natiōe, quam dicitur ut comprehendat, natio creati rei potest
debet cognoscere, quod v. p. natiōem eminentes continet. Et illa nū-
quam dicitur dicitur. Aliter se hēt amor Dei sui creaturam
q. ut eā semp. tendens in actualitate illarum, creati nō
sunt ex acta sed nulla connexionem hēnt natiōem cum dicitur bo-
nitate: atq. dicitur q. hāc natiōe d. Deo amatur, n. amatur, tamen
crea, nisi libere. conveniunt in in hoc in hoc quod g. natiōem
amor Dei natiōem est amor liber creaturarum. Sicut hāc
additione, sed solum prout ad illas trahit: ita et dicitur Dei
delectus in ea potest dicitur natiōem et in totam suā
indivisibilem caritatem est dicitur carum creaturarum, quod
bonitas nimirum ad illas trahit ut iam nō sit a dicitur. Et
in hoc iterum dicitur creanti, quod dicitur supp. natiōem
creaturarum sit natiōem, natiōem q. illas representet ut p.
natiōem: amor nō creaturarum a dicitur liber est.

Hae sunt q. de actu dicitur voluntatis libero
dicitur dicitur dicitur q. et si nō rem non esse dicitur
natiōem mirum cum illa sit difficilima, et ab horum incho ad co-
remota. Si in quas a quo nam dicitur voluntatis ad ami-
das excois delectis, dicitur q. illa q. dicitur delectis
voluntatis creata e dicitur dicitur. Hoc n. spectat ad
eam q. natiōem imperfectione, sed ex eminenti virtute, et
dominio supra dicitur actus, L. supra obta inque len-
bit indifferens est.

Articulus Tertius
¶ Deus aliquid extra se necessario amat!

Quod si hoc breviter iactari potest, de creaturis in cois, et quo
 nam in consilio, et in de quibus, nam de quavis in parte sa
 his constat ex dieis libere amari a Deo. quod g' atinet
 ad primum dicitur Deum nihil in cois et in consilio extra se natio
 esse. Et q' bonu creatum, in cois, in parte spectetur
 semp' a deum a Deo, illi g' ad suum ee. Et perfee
 tionem minime narium; q' n' amatur natio a Deo. In cois
 g' aliquid dicitur n' ee bonum sibi sufficienti, sed indigeret con
 sortio, sed indigeret consortio a huius creis, et in cois sumptis, quod
 infinita Dei bonitati max' repugnat, q' in se satis est ad han
 cum divinum amorem, quia ad aliquid extra ipsum Deum
 trahi. In g' q' amor Dei est cois creaturarum: sed dicitur
 nihil natio est extra se, q' nihil amari natio est extra se
 saltem officie, q' se in consilio et in cois. Satis g' in bo
 no creatum in cois quod sit amatum e' imperfectum, dicitur
 a Deo, ut libere et n' natio ab illo ametur

¶ Nec ob. repugnare bonitati divinae nulli creaturae
 ac se ipsam communicare. Nam communicare se adu creis nul
 lam bonam perfectionem Deo addit, et illam supponat. Nec di
 citur nihil vto extra se, sed vtra naturam inclinationem qua h'et
 ad se communicandum, aget, et non aget in illam, quod nul
 lum e' inconueniens, q' n' est inclinatio ad bonu ipsius Dei, sed
 ad bonum creis. Unde non diceretur illa natura inclinatio plus
 trahi aliqua perfectione, aut actione sibi debitas, subtrahi. n.
 dicitur quia cum caret aliqua actu, seu actione sibi debitas e'
 inclinatio: ac ut communicatio divina bonitatis actus creis ni
 hil est intrinsecu ipsi Deo, nec induit a aliqua actionem
 sibi debitam, sed in ipsius ne consentaneu, quia q' ac tu
 nunquam dicitur nullu sequi inconueniens, nam ita ee conse
 tanta ee divina bonitatis communicatio ipsius creis quibus g'
 be g' actio nunquam erunt, et in nun qua actu illis comunica b'ntur

Quod uo attendit ad amorem simplicis complacencia
hae qm in creaturis potibus bonum hie sunt qd amant aut Deu
quodmodum cognoscendo se ratio cognoscat creatis potibus ita
amant de se ratio sibi complacere in creatis potibus, q amor
nec se frax ut hie det ce ad hie. Contra in Inis pba bi
hio uicetur, quia bonat. Bar. diu. 2. sec. 16. no. 39. et
in sum. 2. ut. 3. lib. 11. cap. 2. Nam a b p d rta uerum ui
catur nihilum amorem creaturam rariu e in Deo, neq
ad illud ce, nec ad perfectiorem, nec ratio sequi ex a b p d rta
ipsius perfectioe. Quae modum n. bonitas nulla rariu hie
conuersionem cum creatis potibus ita diuis amor in ista potest
sistere, et sibi complacere quon ab creatis se exteniat, a ho
quon indiget istarum conuersione.

In pba qd uoluntas creata prater Deu lae uisum
nihil simplicis et complacencia ratio amat qd a priori Deo qd
bonum sibi sufficientis et uisibili nihil ratio prater se ipsum
simplici et complacencia amat. Si uoluntas qd nullus amor
Dei tendere in actuali ce esse pot ce rariu: sed sim
plex complacencia si qd actus uoluntatis tendens in obdum
creatum tendit in illud etiam: qd n pot ce in Deo rariu ce
aliquam creatam. Maior e certat qd nulla res creata actuali
perfectiorem nisi ce libera Dei uolunt. Min. pba qd in
plex complacencia dagnu mo intigi pot. Quon n. a b p d rta
in Dei Bonitate contemplata. Uel sibi complacet, ce com
placencia, qd delectatio de pprio actu u Bonitatem Dei,
qd ille actus cum sit consentaneu latu no nos delectat.
hae uo complacencia e de actu in nobis existente. Uel potest
ce illa complacencia qd modum beneuolentia Bonitatis diuina
qd nihil aliud est, quam gauore, quod Deus hie in fini
tam Bonitatem, et sic fertur ista complacencia in finem
uina Bonitatis in Deo. qd Deo in creatis potibus sic complacet

Illa complacentia erit de ipso actu dicitur, sed non
bene dicitur amor creaturum. Erat & secundum modum ex
plicandi complacentiam in ordine ad eum actum de creaturum,
quod in Deo non potest esse naturam: quod nullo modo dicitur de Deo
et affectu simpliciter alicuius extrinsece amore.

Dicitur aliquis Deum amando suam viduam na
rio amare creaturam potest, quod non potest esse oportens quoniam in ipso
les sunt. Verum hic amor, non tam est extrinsecus, quam dicitur
opposita. Amanti enim dicitur quod per naturam unionem quod
habet cum actu Dei dicitur et non in seipso, sed in
ipsa vidua. Si autem natus amanti cum non obsequantur
de ipsa, et illa ita amare nihil aliud est quam ama
re dicitur: nobis autem quod non procedit nisi de creaturis in
seipso, quod sunt talis dicitur et non ut eis non le pugnet
existere.

Sciendum hunc modum explicandi simpliciter complacentiam
non omnino placere et facile dicitur potest et facile dicitur potest Deum
complacere. Sed in creaturis potest quod tales sunt et ta
lem habent perfectionem sine ullo ordine ad eorum.

Vasq. g. 1. p. disp. 79. cap. 2. contendit Deum natio
amare creaturam potest in seipso amore simpliciter complacen
tia. Probat in primis quod creaturam potest habent bonitatem suffi
cientem ut amantur, participant enim perfectione entis cuius
patris est bonitas: quod amantur a Deo creaturam potest non rema
re officari, cum non sint natura: quod simpliciter in compla
centia. Verum hoc argumentum non potest natus les po
lest amari, sed potest amari habere. Illa enim bonitas ha
bet naturam univocam entis in eorum in quo participat boni
entis, in est bonitas creaturam, et limitata, et cuius univocis
non indiget bonitas divina, ut dicitur Dei complacentiam.

Et pot' q' non alit' natio uo' Luntatem creata. Act' Vagg.
in uo' Lunt' creata id' g'ouenire ex illius imperfectione, q' in
exercitio sui actus pot' inuenire a ligna rationem ma' li.
Cum uo' De' heat actum uoluntatis in finem al' p'urissim' in un
n' pot' non amare illas creat'as. Hae' h' res p'prie habebunt tem
n' conuenit. Et si n' in exercitio actus nulla mali ratio te
p' sentatur, sufficit in' quod obui' heat' bonitatem limitata
et uir' uoluntatis non indiget Dei bonitate, ut ad adequat' e
trici illius uoluntatem. Act' a deo haec tenus non pot' creari
potes amari a Deo natio' simplici complacentia.

2. pot' sp'it' sanctus procedit ex amore cre
aturarum, sed non pot' p'cedere: sed n' pot' p'cedere nisi;
amore natio' q' uo' amantur natio' a Deo: non amantur aut
natio' ut natura: q' ut potes simplici complacentia. Et cum
p'uar. in sum. tract. 3. lib. II. cap. 2. ar. 7. sp'it' sanctum
solum p'cedere ex amore creaturam q' ut sunt in Deo. Ita uo'
u' amari creat'as pot' natio' concedimus. Ad h' n' a liud est
qua' amare Deum seipsum et sua' dignam, in qua continentur
qua' de se uide' p'uar. ibi.

3. res potes natio' sunt potes: q' De' uult e'
potes, imo ita uult ut n' pot' n' uelle. De' q' in naturam
p'prietatis nulla pot' e' disconuenientia, ut amantur a Deo:
q' non p'cedunt displicere: sed uoluntas diuina non manet
suspensa u' aliq' obui', suspensio n' uo' p'prie e' g'ugit
ex imperfectione: q' natio' illi placet. Et res ut potes
sunt ex se consideratae fortassis non e' obui' amoris diuini.
h' n' semper fertur sub uo' exia'. Unde d' Thom. 1. p.
q. 20. ar. 2. uolet Deum n' amare nisi exhibentis, creat'
u' ita considerata nulli lum' d'nt ad e'ciam, p'prie q'
Deo non amantur, et pot' q' res potes ut am' uo' uoluntate
rantur non p'cedunt a diuina uo' Lunt'. n' ce ab illis causati

causam est quod si pura aëris suspensione a hęc nō est imperfec-
tior quam positiue illud nō est: sed Deo committit per se
habetur agendi modus: quod nō habet pura aëris suspensionem.
Major est quod si carentia nō est hęc quod pura aëris suspensione
est indirecte et interpretatiue in nō habita: Per aëris nō quod
sibi uicium est directe: sed directe uoluntariū in operando
et nō operando est magis perfectior, quā interpretatiue in
et indirecte: quod est. In uoluntariū quod si est architecta
habet suspensionem in Deo est et est potes quod nunquam fuerit
sunt: sed est illa in hęc pura suspensionem: quod est. Maior
est clara. Illud quod si directe et gratia non uult Deo illa
est: sed directe est gratia nō habita est aëris positiue:
quod nō habet Deo est et potes quod nunquam existant pura aëris
suspensionem: ab est ad eo nō hōmō illa hęc.

3. Pura aëris suspensio prouenit in nobis
ex imperfectione cognitionis: sed in Deo non potest esse hęc
pura aëris suspensio: quod est. Major est quod si ubi est aëris
nō uicium nunquam uoluntariū operando est pura aëris sus-
pensiō. Unde ulterius argumentor a b de hęc dāt in Deo
perfectior: cognitio de quocumque re in rem gradu et loci
uolenti et uolenti illud: quod dāt semp positiue nō hęc
est hęc quod Deo non uult, et non pura suspensio. Nec
dicas non se purare physice quod in nobis de hęc pura aëris sus-
pensiō positiue et perfecta cognitio est, in nō quod in
nobis dicit, quod in uolenti aëris aliqua mali rapit et
presentari potest. Unde nō nihil nō est. Adde cum
quod illa suspensio aëris nullam boni loci in Deo hęc potest
ut illa uult. Nec dicas hęc uolenti boni ad experientia
libertatem. Libertas in quod illa prouenit est imperfectione,
et quod in Deo nō est concedenda.

Obey. 1. Dicit uoluntas uersatur a ligus
mo a mala culpa, sed nō potest uersari uolenti illa aëris

positivum, cum hoc Deo debeat: q̄ mere negative, et ita
 de hoc. Ratio, inquit, non tantum est mala culpa venari
 permittendo illa q̄ acti positivum quo non vult dare auxi-
 lia & gratia ad evitanda peccata. 2. Non est verum posi-
 tum nullam boni rationem habere: q̄ n̄ pot̄ Deo actu positivum illud
 velle: q̄ negative in se illud de hoc. Ratio q̄ est
 verum positivum habere boni locum ad voluntatem sine
 opposita, & alterius attributi, & operari posse Deo actum
 positivum illud velle.

3. In Deo datur libertas contradictionis
 sed hoc n̄ pot̄ dari nisi ubi datur quia res est in operatio q̄
 est. Hinc arḡ. ut leat̄ ad tenentem libertate contradictionis
 1. posse ita agere ut exerceatur inter actu positivum et
 puram illius carentiam (vult pura carentiam illam quod
 dicitur ex a quo actu positivum) et sic nulla datur in Deo
 libertas contradictionis cum n̄ pot̄ dari pura suppres-
 sionem. 2. pot̄ et libertas contradictionis q̄ exercetur inter
 actu positivum et negem illius vltam ex actu oppos. Ho-
 mo n̄ pot̄ dari in Deo negem contradictionis il-
 lius q̄ contradictione ei opponit̄.

Item q̄ liberum sit Deo et q̄ datur creati-
 onem habere in libertate q̄ induit negem contradictionis
 1. contradictionem, q̄ induit negem contradictionis satis pot̄ de
 2. mō. dari in illa libertate contradictionis, ita n̄ vult
 Petrum, ut pot̄ dicitur velle, at q̄ deo habere negem
 contradictionis eiusdem, q̄ ab libertate ad libertatem con-
 traditionis satis est, hoc n̄ m̄ exercetur inter danti
 positivum, et illius negem, & alia variat̄ ex aliqua posi-
 tivum, & non pot̄ de pura carentia illius vltam. De
 dicens in sub̄, ex q̄ pot̄ q̄ arḡ. tendum sit.

Quæstio Prima. de Sabitis.